

IBDIS

We know

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WEAVER, BRYNNE

Tourist season / Brynne Weaver ; trad. din lb. engleză
de Timea Horvath. - București : Librex Publishing, 2025

ISBN 978-630-353-047-5

I. Horvath, Timea (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară

Redactor: Nina Brățfălean

DTP: Ciprian Butnaru

Corector: Ana Dumitrescu

Copyright © 2025 by Brynne Weaver

Cover Design by Jim Tierney

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, nr. 30, București

redacție: 0723 193 019

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii
Librex Publishing.

Copyright ©2025 Editura Librex Publishing.

TOURIST SEASON

BRYNNE WEAVER

Traducere din limba engleză de
Timea Horvath

Librex Publishing,
2025

UZURĂ

Harper

Sunt sigură că nimeni nu pleacă în vacanță așteptându-se să fie dezmembrat și trecut prin tocătorul de lemne, dar unii turiști sunt, pur și simplu, niște nemernici și își merită soarta.

Întocmai ca tipul de la localul Buoy and Beacon, de anul trecut, care a încolțit-o pe Selma Dayton lângă toalete. Eram acolo. Am auzit-o spunându-i „nu”. Când am ieșit din colțul barului, el încerca să o sărute și să îi bage mâna pe sub bluză. Nemernicul.

La tocătorul de lemne cu el.

Sau tipul care s-a îmbătat și s-a drogat și a distrus un gard la ferma lui Dale Linden, apoi a început să îi fugărească caii pe câmp. Desigur, caii s-au panicat. Unul dintre ei a căzut și și-a rupt un picior. Dale a trebuit să îl eutanasieze. Deși a chemat poliția, șeriful Yates a fost prea leneș să facă altceva decât să scrie un raport. Ca de obicei.

La tocătorul de lemne cu el.

Sau bărbatul a cărui mână dezmembrată o țin acum.

Domnul Bryce Mahoney. L-am văzut la alimentara Carnage Country, încercând să facă poze cu telefonul pe sub fustele femeilor. Când i-am furat portofelul și am căutat informații despre el, am descoperit că fusese acuzat de aceeași infracțiune în alte două state. Și totuși, iată-l hoinărind prin Carnage de parcă

ar fi stăpânul locului, abia ascunzând faptul că face iar aceeași porcărie.

Cu siguranță la tocătorul de lemne și cu el.

Fredonez în sinea mea în timp ce îi examinez palma, pielea palidă, care pare o imitație de ceară a mâinii reale. E rece. Și mai grea decât mă așteptam, mai ales că are degete așa de scurte. Întorc mâna tăiată și urmăresc rețeaua de vene țesută peste oase. Acum câteva ore erau pline de viață. Probabil că el își cunoștea modelul venelor. Probabil mi-ar fi putut spune cum a căpătat cicatricea mică și zimțată de pe o articulație. Sunt sigură că avea o poveste despre cum a ajuns să aibă suturile care îi marchează pielea cu puncte de țesut cicatricial. Poate că ar trebui să mă simt vinovată că i-am răpit acele amintiri.

— Dar nu mă simt, spun, în timp ce îi arunc mâna în colectorul tocătorului de lemne albastru.

Cookie Monster a fost unealta mea fidelă pentru doisprezece turiști până acum, inclusiv domnul Mahoney. Și e mereu flămând și vrea mai mult. La fel ca mine.

Zgomotul tocătorului scade cu câteva note în timp ce mestecă oase și carne, împrăștiindu-le pe prelata pe care am așezat-o lângă stratul de flori.

Poate că, pe vremuri, așa fi avut remușcări. Dar am lăsat în urmă partea aceea din mine când am venit în Cape Carnage, acum patru ani. Când am început o nouă viață. Când am promis să îmi ascund trecutul și să protejiez acest sanctuar al secretelor.

Și n-am de gând să las pe cineva ca Bryce Nenorocitul Mahoney să-mi distrugă orașul.

Îmi îndrept privirea spre grădina mea. Suntem în acea perioadă de tranziție a anului – nu e primăvară, dar nu e nici vară. Doar narcisele, lalelele și ghioceii au înflorit. Cu toate astea, turiștii au început deja să sosească. Închiriază bărci de pescuit și echipament și rezervă excursii la epava *HMS Carnage*, după care

a fost numit orașul nostru, și la numeroasele alte epave ascunse în largul coastei stâncoase. Explorează muzeul. Vizitează centrul orașului – artistic, pitoresc și ciudat. Urcă cele 152 de trepte până la farul Cape Carnage. Se îndreaptă spre distilerii și podgoriile locale să deguste whisky și vinuri.

Poate părea ciudat. Uneori, puțin macabru. Dar, pentru mine, e paradisu.

Orașelul nostru are doar câteva mii de locuitori permanenți, inclusiv eu. Când se va atinge apogeul sezonului turistic cu festivalul gastronomic Savoarea Terorii de la sfârșitul verii, vom fi depășiți numeric. Și înțeleg, chiar înțeleg. Cu un nume precum Cape Carnage, e logic ca orașul să vrea să profite de numele și istoria neobișnuite pentru a atrage turiști. Lunile astea scurte și prețioase de vară ne vor susține în toii iernii, când nu va veni nimeni. Așadar, îmi iau foarte în serios rolul de a menține frumusețea orașului. La fel cum fac și pentru a-l menține în siguranță.

Îmi îndrept din nou atenția către punga de plastic însângerată de la picioarele mele. Am păstrat ce-i mai bun pentru final – piciorul lui Bryce Mahoney. Pe pielea cerată, sub părul des, e un tatuaj ieftin cu un păstrăv. Un singur pește hidos care ascunde o cicatrice plată. Strâmb din nas și apoi împing piciorul în tocător, pregătindu-mă pentru inevitabilul sentiment profund de seninătate, pe măsură ce mașinăria o să consume fiecare centimetru de carne și os.

Numai că *nu* asta se întâmplă.

Tocătorul scârțâie și țiuie. Ridic mâinile să îmi acopăr capul. Mirosul de cauciuc ars îmi inundă nările. E un atac la adresa simțurilor mele, e asurzitor, înțepător și derutant. Durează până să-mi dau seama că trebuie să mă *mișc*. Apăs butonul de siguranță de pe aripa tractorului ca să opresc arborele de transmisie, dar nu înainte să se audă o *bubuitură* atât de puternică, încât îmi țiuie urechile.

Opresc motorul tractorului și privesc tocătorul, șocată.

— Iisuse, Cookie. Ce mama dracului s-a întâmplat? șuier eu.

Abia respir. Mă uit la Cookie Monster de parcă tocătorul de lemne mi-ar fi făcut mie vreun rău. Dar când deschid în sfârșit panourile și ajung la lame, descopăr că problema nu e deloc tocătorul. Problema e nenorocitul de Bryce, care face mișto de mine din lumea de dincolo. Smulg piciorul mutilat din mașină. Osul e zdrobit, jumătate din el a dispărut. Cealaltă jumătate e fixată de o placă de titan cu șuruburi chirurgicale. O parte din coada păstrăvului e încă intactă pe pielea sfâșiată. Am subestimat, în mod clar, cicatricea ascunsă sub nuanțele de negru, gri și verde ale tatuajului. Nu mi-a trecut prin cap că nemernicul ar putea avea plăci metalice sub păstrăvul ăla urât, și știu că greșeala asta banală o să mă macine până la sfârșitul timpului.

Arunc piciorul pe punga de plastic și suspin, obosită.

— Nenorocitele.

Înainte să apuc să-mi imaginez rânjetul lui Bryce de dincolo de mormânt, mă îndrept cu pași greoi spre magazie, să iau șuruburi de înlocuire și unelte. Îmi ia aproape jumătate de oră să îndepărtez părțile stricate și să le înlocuiesc. Lamele sunt deteriorate, dar vor funcționa suficient de bine momentan. Folosesc toporul ca să tai osul lui Bryce deasupra plăcii de titan și să îl curăț de carne, apoi pornesc motorul și arunc restul piciorului în colector. De data asta, totul merge conform planului. Dar sunt încă prea zguduită de semicatastrofa cu Cookie Monster, care e grav rănit, ca să mă uit liniștită cum ultimele rămășițe din cadavrul lui Bryce Mahoney se împrăștie pe prelată.

Când nu mai zboară nimic din gura curbată, opresc totul. În timp ce îngenunchez lângă grămadă, un *croncânit* familiar îmi atrage atenția către copacul de lângă poarta grădinii. Arunc o privire și văd o umbră ascunsă printre ramuri. „*Miam, miam*. Hrănește-mă”, cere corbul.

— Stai o clipă, îi spun eu.

Dar corbul doar croncăne și își repetă cererea, vocea lui imitând-o aproape perfect pe a mea. Se pare că, atunci când crești un corb orfan, e incredibil de ușor să îl dresezi să vorbească dacă îi dai puțină carne proaspătă. Singurul dezavantaj e că sunt foarte insistenți când văd ceva ce vor.

— Știi că primești. Calmează-te, sau o să atragi pescărușii.

Cu o mână înmănușată, adun o parte din mizerie și o duc la hrănitoarea pentru păsări, o platformă neagră cu stâlpi gotici care susțin un acoperiș ascuțit. Am făcut-o special pentru Morpheus, care sare pe zidul de piatră ce împrejmuiește grădina și îmi urmărește fiecare mișcare, cu penele lui negre ca smoala strălucind în nuanțe de negru, indigo și verde-închis. Pun carnea și oasele măcinate pe platformă. Abia fac doi pași înapoi, când Morpheus aterizează pe hrănitoare și se aruncă cu ciocul în mazăgă. E un fel de armonie în ce se întâmplă. O persoană de rahat care hrănește o creatură sălbatică. Ceva în închiderea acestui cerc îmi aduce un moment de pace.

Mă întorc la grămada care a fost odată Bryce Mahoney și iau lopata de lângă prelată. Arunc mazăga și oasele sfărâmate în gropile pe care le-am săpat în grădină, oprindu-mă la fiecare să plantez flori care nu sunt încă gata să înflorească. Rododendroni. Iriși. Dalii. Crini. În scurt timp, cadavrul dispare, îngropat printre plantele tinere. Le va hrăni, la fel cum l-a hrănit pe Morpheus. La fel cum hrănește ceva în mine, ceva tot mai flămând cu fiecare sezon. Ceva ce nu se satură niciodată pentru mult timp.

Curăț mizeria din urma mea. Pun la loc uneltele. Pulverizez tocătorul de lemne cu soluție degresantă, care presupun că funcționează și pentru sânge, având în vedere că mi-a albit mobilierul de plastic din curte când l-am folosit pe urina lui Doug, motanul vagabond din cartier. Iau în casă bucata rămasă din osul piciorului lui Bryce, o învelesc în folie de aluminiu, o

pun în frigider și urc la etaj. Abia după ce pornesc dușul și las apa să se încălzească, mă uit bine la reflexia mea. Am pete de sânge și murdărie pe față. Am bucăți din Bryce în păr, strălucind printre șuvițele negre. Arăt sălbatică. La fel ca în ziua în care am fugit din casa aceea a ororilor, unde vulturii priveau din copac. Aveam ochii sălbatici și inima frântă. Poate că acum sunt mai liniștită decât eram atunci, mai puțin bântuită de frică și de durere cruntă, dar încă mai există ceva nesăbuit în reflexia mea. Ca și cum aș putea să îmi iau tălpășița în orice moment și să fug în colțurile sălbatice ale lumii, fără să privesc înapoi.

Dar am hotărât să nu fac asta. Aici e locul meu cel mai sigur. Să descopăr Cape Carnage după ce am încercat zadarnic să fug de durerea mea a fost ca și cum aș fi descoperit un portal magic către un tărâm în care puteam deveni oricine doream. Poate nu-i chiar un nou început, dar e cât se poate de aproape de unul. Acum e casa mea. Și e nevoie de mine aici.

Mă aplec mai aproape de oglindă, apropiindu-mă de reflexia mea până când respirația îmi aburește sticla. Îmi dau bretonul laoparte de pe pielea albă a frunții. Am o fâșie subțire de păr deschis la culoare, care trece la un șaten atât de închis, încât e aproape negru. Rădăcini blonde. Uneori, simt că trupul meu se luptă cu ceea ce am decis să devin.

Mușcându-mi buza de jos, mă uit la telefonul de pe blat și mă conectez la contul meu fals de pe forumul privat Adevăruri Nedescoperite – un grup online de detectivi amatori pe care îl urmăresc ocazional. Grupul ăsta a fost cel mai activ în încercarea de a mă găsi după ce am dispărut prima dată, iar din când în când numele meu încă apare pe site-ul lor. Deschid fila pe care au loc conversațiile principale și derulez postările recente. Se discută despre un caz nerezolvat din statul Washington. E despre un criminal în serie care a fost ucis în Louisiana. Câteva persoane dispărute. Dar nu găsesc nimic precis sau îngrijorător în fluxul

de mesaje din postările recente. Cu siguranță, nimic care să menționeze trecutul meu dezastruos. Chiar și povești ca a mea se estompează în timp. E mai ușor să dispari când nu ai familie care să-ți păstreze vie amintirea.

Suspînând de ușurare, îmi notez în telefon să cumpăr mai multă vopsea de păr, apoi îl pun deoparte și intru la duș.

E puțin trecut de ora prânzului când plec de la cabana aflată la marginea sudică a vastului domeniu. Cu osul zdrobit al lui Bryce în geantă, mă îndrept spre conacul Lancaster, o clădire impunătoare din piatră, care denotă bogăția mai multor generații din Cape Carnage. Omul care locuiește acolo e chiar mai intimidant decât casa în sine. E persoana mea preferată din oraș. Cel mai bun prieten al meu.

Sunt una dintre cele două persoane care pot intra, pur și simplu, în casa lui.

Nu mă întâmpină nimic când intru în hol. Mă trece un fior de teamă. De obicei, mă așteaptă un val de sunete care par să încălzească piatra sobră: muzică clasică, filme vechi sau Arthur vorbind singur. Rareori e liniște.

— Arthur...? strig eu când intru în camera de zi.

Nu primesc niciun răspuns. Mă încrunt și continui spre bibliotecă, unde el își petrece cea mai mare parte a timpului citind lângă șemineu – chiar și când e cald afară.

— Arthur... Am venit să-ți pregătesc prânzul...

Tocmai trec de holul care duce spre bucătărie, când Arthur sare din spatele unei statui cu un cuțit înțeleștat între dinți, ceea ce e o adevărată ispravă pentru un bătrân de optzeci de ani cu un cadru de mers.

— Iisuse Hristoase, Arthur...

Se echilibrează și apucă mânerul cuțitului ca să îl îndrepte spre mine.

— Cine ești?

— Sunt eu, Harper.

Se apropie cu ajutorul cadrului și învârte amenințător cuțitul.

— Dacă ai venit să mă jefuiești, *te tai...*

— Nu am venit să te jefuiesc. Sunt *Harper*. Grădinarul tău.

Locuiesc în cabană.

La auzul cuvintelor mele, o urmă de confuzie trece peste chipul brăzdat de vreme al lui Arthur.

— Am venit să-ți pregătesc prânzul. Așa cum fac în fiecare zi.

— Prânzul...?

— Ce zici de sendvișul tău preferat astăzi? Pastramă pe pâine de secară. Ți-e foame?

Arthur clipește, ridicând sprâncenele groase și albe, pe măsură ce confuzia pare să i se risipească suficient de mult încât să coboare lama. Dar eu sunt tulburată. Îmi întind mâna și el o privește fix, de parcă ar încerca să descopere tainele ascunse sub liniile care îmi străbat pielea.

— Harper, spune el în cele din urmă, așezând mânerul cuțitului în palma mea. Desigur. Credeam că ești un hoț.

Când ridic o sprânceană în semn de îndoială, mijeste ochii.

— Cineva tot vine aici și mă fură.

Încerc să îmi păstrez expresia neutră în timp ce îl iau de braț și ne îndreptăm spre bucătărie.

— Ce te face să crezi asta?

— Mi-au dispărut pantofii.

— Cineva ți-a furat pantofii?

— Da.

— De ce...?

— Sunt marca Stefano Ricci, bombăne el, de parcă ar trebui să știi ce înseamnă asta.

— Și cineva ar vrea să îi fure pentru că...?

— Pentru că sunt *Stefano Ricci*, spune el, dându-și ochii peste cap de parcă aș fi cea mai mare pacoste de pe fața pământului.

Sunt superbi.

— Bine, spun eu, în timp ce intrăm în bucătărie și îl conduc spre colțul unde își ia micul-dejun.

După ce se așază, îmi pun geanta pe insula de marmură și mă spăl pe mâini.

— Deci cineva ți-a furat pantofii bătrânești, eleganți și uzați. Dar, dacă *nu* a intrat cineva să-ți fure pantofii frumoși, pot să îi caut mai târziu, în caz că i-ai rătăcit. Altceva?

— Zaharnița mea din colecția Swarovski Signum.

Îl privesc mirată.

— O zaharniță. Cineva ți-a furat *zaharnița*.

— E o piesă scumpă.

— Vorbim de scump ca la casa de amanet Pauly sau de scump ca pe piața neagră internațională?

Arthur mă privește serios, dar știu cât de mult îi place să fie provocat. Ți-a furat *zaharnița*. Ți-a furat *zaharnița*. Ți-a furat *zaharnița*.

Când am venit la Carnage acum patru ani, nu știam că ar trebui să fiu intimidată de atitudinea lui morocănoasă și de averea lui considerabilă, iar asta i s-a părut extrem de revigorant.

— Pauly nu ar putea distinge un Wassily de o imitație Modway, necioplito.

— Habar n-am ce-ai spus.

— *Scaune*, pentru numele lui Dumnezeu, Harper.

— Nu scaunele Wassily, spun eu, apăsând cu dosul palmei pe frunte. Sunt *ingrozită*.

— Credeam că mi-ai promis pastramă.

— Într-adevăr.

Fac o mică plecăciune și mă îndrept spre frigider, deschizând ușa din oțel inoxidabil, cu intenția de a găsi pastrama și brânza provolone. Dar găsesc mai mult decât carne și brânză. Nu mă întorc spre el când îi spun:

— Zaharnița aia super-specială... E verde?

— Da. Cu un cristal Swarovski pe capac.

Ridic capacul zaharniței care se află la nivelul ochilor pe un raft din frigider și suspin.

— Deci... ca... asta?

Mă întorc cu fața spre Arthur, cu zaharnița în mână. Momentul de surpriză din ochii lui se transformă rapid într-o privire severă, de parcă zaharnița ar fi de vină.

— N-am pus-o eu acolo, declară el.

Și, deși l-aș putea convinge că nimeni nu intră în casa lui să îi fure pantofii sau să îi ascundă zaharnița, nu o fac. Nu aș obține nimic altceva decât să îl supăr, pentru că, pur și simplu, nu își amintește. La fel cum, în curând, nu își va mai aminti nici de mine.

Trage un ziar lângă el, se joacă cu colțul unei pagini și mă privește îndelung, apoi, în cele din urmă, își coboară privirea. Nu obișnuia să facă asta. Să se joace cu lucrurile. Să se holbeze la mine, de parcă nu mă poate descifra. De când am venit în Cape Carnage, el a fost singura persoană care m-a înțeles cu adevărat. Dar acum apar ziduri între noi, ziduri pe care le ridicăm pentru a proteja ce a mai rămas din el. Și poate că asta e cea mai grea parte a faptului că îi urmăresc declinul lent.

Îmi dreg vocea, scot telefonul din buzunarul din spate și încep să scriu un mesaj.

— Pun pariu că Lukas ți-a pus din greșeală zaharnița în frigider. Îi trimit un mesaj acum, ca să-i spun.

Te dau pe mâna bunicului tău, lupul moralist.

— Da. Mulțumesc. Să nu mai facă asta, spune Arthur, clătînd nemulțumit din cap. Probabil că a fost Lukas. Spune-i să aibă mai multă grijă cu lucrurile mele data viitoare când trece pe-aici.

Telefonul meu vibrează.

Futu-i, Harper. Unul dintre distilatoare tocmai a explodat. Habar n-am ce fac. N-am nevoie de morala lui.

Prea târziu. Îl va face fericit. La lup cu tine. Taci și acceptă-ți soarta.

Du-te dracu'.

— Cred că Lukas a fost puțin distras în ultima vreme, spun eu, apoi îmi reprim rânjetul sinistru.

Îmi curge prin vene anticiparea victoriei într-o rundă a jocului nostru de sabotaj.

— Ai dreptate. Lukas e cu mintea în nori în ultima vreme. Spune-i că am nevoie de el să vină să curețe jgheburile. Aerul curat îi va prinde bine.

Lupul moralist spune să vii să iei aer curat cu jgheburile.

Dar urăsc înălțimile.

Știi, zilele trecute s-a declanșat alarma septică. Voiam să chem pe cineva să o repare, dar aș putea să-ți ofer asta la schimb.

Spune-i că vin miercuri. Te urăsc cu patimă.

— Gata, am rezolvat. Lukas vine miercuri.

Zâmbesc, îmi pun telefonul înapoi în buzunar și mă spăl pe mâini a doua oară sub privirea tăioasă și critică a lui Arthur. Mă aprobă rapid.

— Cum merg lucrurile la distilerie? Ți-a spus ceva?

Dacă modernizarea distileriei Lancaster ar fi avut loc acum doi ani, Arthur mi-ar fi dat o listă cu tot ce merge bine și tot ce merge prost. Dar acum ezită. Bate cu degetele strâmbे în masa din lemn de cireș.

— E în regulă, spune el în cele din urmă, îndreptându-și din nou atenția asupra ziarului.

Zâmbesc, pentru că, deși știu că *nu* e în regulă, nu vreau să se streseze, iar stresul să se manifeste apoi în alte moduri. Cum ar fi zaharnițele din frigider. Sau un hoț fantomatic de pantofi care se furișează prin casă în timp ce el doarme.

— Mă bucur să aud asta.

Termin de pregătit sendvișul lui Arthur. El cere niște muzică de fundal: opera *Don Giovanni* de Mozart. Presupun că, pentru a crea atmosfera potrivită de prânz, după ce ți-ai găsit zaharnița ornamentată, nimic nu se compară cu povestea unei statui supranaturale care învinge un nobil arogant.

Dar cine sunt eu să mă plâng? Îl face fericit. Și, în ciuda cuvintelor aspre care îi ies adesea din gură, e un om bun... cred. Cel puțin, un om *singuratic*. Așa că stau cu el în timp ce mănâncă. Vorbim despre oraș. Despre turiștii care încep să apară. Rememorează întâmplări din trecut, pe care, având în vedere boala Alzheimer, și le amintește mai bine decât pe cele recente. Cu astea se chinuie. Îmi povestește despre Cape Carnage pe când era un loc izolat. Înainte de festivalurile gastronomice, de tururile la epave și de plimbările nocturne cu lanterne și costume. Înainte de renovarea caselor victoriene și de karaoke la localul Buoy and Beacon.

Vorbește despre un oraș în care durerea nu era doar o moștenire, ci o prezență, la fel de reală precum ceața care ascunde stâncile printre valuri, așteptând să sfârâme carenele și să curme vieți. Când Arthur era tânăr, viața nu era ușoară într-un sat

pescăresc izolat precum Cape Carnage, cu un trai care depindea de apele periculoase din largul coastei, din nordul statului Maine. Moartea era la o furtună puternică, o stâncă ascunsă sau o iarnă grea distanță. Nu e deloc orașul pe care îl cunosc, deși vechiul ecou persistă în monumentele ridicate în memoria navelor pierdute, în vârful promontoriului, cu fața spre mare. Dar când îmi povestește despre Cape Carnage, mă simt de parcă aș fi paznicul acestor povești. De parcă ar vrea să păstrez eu amintirile pe care știe că le pierde.

Când Arthur termină de mâncat, îi dau pastilele, spăl vasele și îl așez în bibliotecă. Chiar dacă îmi chiorăie stomacul și mă ia durerea de cap pentru că nu mi-am luat doza de cofeină, rămân cu Arthur până când adoarme în fotoliul lui preferat, cu o carte deschisă pe genunchi. Așa trage el un pui de somn după prânz.

Cu un ultim zâmbet dulce-amar către bătrân, ies de pe proprietate și intru în Cape Carnage.

Orașul meu.